

III Światowy Kongres Studentów rozpoczął obrady

DNIS 4 STRONY

SZTANDAR MŁODYCH

ORGAN ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZMP

Warszawa,
sobota
29 sierpnia
1953 r.
Nr 205 (1034) B
Cena 20 gr

Delegacja polska.

CAF — fot. Wdowiński

Delegacja radziecka na sali obrad.

CAF — fot. Tymliński

Studenci 99 krajów radzą o swojej przyszłości

Dnia 27 bm. w Warszawie rozpoczął obrady III Światowy Kongres Studentów — wielki parlament młodzieży studiującej całego świata. Kongres, który zgromadził przedstawicieli studentów o różnych przekonaniach politycznych, światopoglądach i wierzeniach religijnych, narównie członków Międzynarodowego Związku Studentów jak i przedstawicieli organizacji należących do związku, ma w toku szerokiej, swobodnej dyskusji omyśli sposoby dalszego zacieśnienia i jednolitego działania młodzieży studiującej wszystkich krajów w walce o poprawę warunków życia i nauki studentów, w walce o pokój i przyjaźń między narodami. Przedmiotem obrad są m. in. zagadnienia bytowe studentów, walka przeciwko ograniczaniu ich praw w krajach kapitalistycznych, kolonialnych i zależnych, sprawa rozszerzenia wymiaru kulturalnej i sportowej oraz szereg innych problemów istotnych dla studiującej młodzieży.

Wielka sala Akademii Wychowania Fizycznego na Bielanych, w której obraduje Kongres jest pięknie udekorowana. Nad prezydium na białym tle widnieją emblematy organizatorów Kongresu — Międzynarodowego Związku Studentów, jednoczącego w swych szeregach młodzież studiującą z całego świata. Po obu stronach emblematu wypisano w językach angielskim, rosyjskim, francuskim, chińskim, hiszpańskim i polskim hasło: „III Światowy Kongres Studentów — Kongresem przyjaźni i współpracy”.

Wśród gości z zagranicy, którzy przybyli na rozpoczęcie obrad, znajdują się: przewodniczący Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Bruno Bernini i członek Światowej Rady Pokoju — Izabella Blume. Przed rozpoczęciem obrad przybywają: wicemarszałek Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — Józef Ozga-Michalski, wiceprezes Rady Ministrów — Józef Cyrankiewicz, minister Szkolnictwa Wyższego — Adam Rapacki, przewodniczący Centralnej Rady Związków Zawodowych — Wiktor Kłosiewicz, przewodniczący Polskiego Komitetu Obronców Pokoju — Ja-

rosław Iwaszkiewicz oraz wielu wybitnych przedstawicieli polskiej nauki i kultury. Milkinie gwar na sali. Przewodniczący Międzynarodowego Związku Studentów — Bernard Bereanu zagaja obrady. W przemówieniu swoim Bernard Bereanu podkreślił, że przedstawiciele studentów całego świata zebrał się tu, by przedyskutować sposoby dalszej walki o pokój i przyjaźń. W Kongresie uczestniczą studenci o różnych przekonaniach politycznych i wierzeniach religijnych, o różnej przynależności organizacyjnej. „To co nas łączy — oświadcza mówca — jest o wiele silniejsze od tego co nas dzieli”. Bereanu wskazał, iż ostatnie wydarzenia międzynarodowe wiały w serca ludzi nadzieję, że pokój i przyjaźń są osiągalne, a do realizacji tych szczytnych idei student całego świata mogą się poważnie przyczynić. Przewodniczący MZS podaje

następnie do wiadomości, że na Kongres przybyło już 920 przedstawicieli młodzieży studiującej z 99 krajów. Gdy Bereanu wita przedstawicieli władz państwowych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i przybyłych na Kongres gości, zgromadzeni wstają z miejsc — sala rozbrzmiewa oklaskami. W imieniu mieszkańców stolicy wita Kongres przewodniczący Prezydium Stołecznej Rady Narodowej — Jerzy Albrecht. Zgromadzeni z uwagą słuchają jego słów. „Narod nasz i lud Warszawy — mówi J. Albrecht m. in. — jest szczęśliwy i dumny, że może gościć w murach swej stolicy wysłanników szlachetnej idei międzynarodowego współzycia i braterstwa młodzieży, zjednoczonej ponad różnice przekonań i poglądów w wspólnym pragnieniu zapewnienia ludzkości i młodzieży całego świata szczęśliwej i jasnej przyszłości — zapewnienia trwałego pokoju. Pragnę zapewnić, że światłomil trybun służyłoby, które zgromadziły Was w naszym mieście, starać się będziemy uczynić wszystko, aby nasza stolica — Warszawa, stała się jak najprzyjemniejszą siedzibą Waszego Kongresu, abyście nie zniechęcili w niej wszystko, co niezbędne jest dla pomysłowego i owocnego przebiegu Waszych obrad”.

Wnieśliśmy przez przewodniczącego Stołecznej Rady Narodowej na zakończenie przemówienia okrzyk: „Niech żyje III Światowy Kongres Studentów” podchwytują wszyscy zebrani. Długo trwa gorąca owacja. Na tym zakończyły się obrady pierwszego dnia III Światowego Kongresu Studentów. Przewodniczący obrad — Bernard Bereanu ogłasza, że planarne posiedzenie w dniu 28 bm. rozpocznie się o godzinie 9. (Skłót referatu Giovanni Berlinguera podajemy na str. 2).

Sala obrad III Światowego Kongresu Studentów. CAF — fot. Dąbrowiecki

W sali i poza salą

Nazwy wielu miast świata padły podczas referatu generalnego sekretarza MZS Giovanni Berlinguera, ale gdy padła nazwa Warszawy, sala powstała. „Niech będzie mi wolno przyrzec ludowi bohaterów stolicy Polski — brzmiały słowa mówcy, — że uczynimy wszystko, co w naszej mocy, by nie dopuścić do ponownego zniszczenia Warszawy”.

Oklaski nie milkły. Klaskali komunisty i liberalowie, konserwatyści i bezpartyjni. Biali i czarni. Długo klaskali. Przyrzekli w Warszawie. Warszawa nie zapomni tego przyrzeczenia.

Spółdzielcy oraz mało- i średniorolni chłopcy produkują w obowiązkowych dostawach zboża, żywności i mleka

Niektóre województwa już do 25 bm. wykonały z nadwyżkami sierpniowy plan skupu zboża. Do województw, które przekroczyły w najwyższym stopniu plan dostaw zaliczają się województwa: górnośląskie — 135,2 proc., rzeszowski — 165,8 proc. i lubelskie — 120 proc. Plany sierpniowe do 25 bm. wykonały z nadwyżką województwa: olsztyńskie, bydgoskie, wrocławskie i biłgorodzkie.

Przedmiotowo wykonane we wszystkich tych województwach sierpniowego planu obowiązkowych dostaw zboża jest w głównej mierze wynikiem postawy mało i średniorolnych chłopów oraz członków spółdzielni produkcyjnych, którzy w przeważającej większości sumiennie wywiązują się z obowiązków wobec Państwa. Świadczy o tym fakt, że z każdym dniem zwiększa się liczba pracujących chłopów, którzy wykonali już roczne plany obowiązkowych dostaw zboża dla Państwa, często z poważnymi nadwyżkami.

W tym samym jednak terminie są takie gromady, które w niewielkim tylko procencie wykonały plany obowiązkowych dostaw przed wrześniem. Tak jest m. in. w gromadach Brzeźno Nowe i Siemno. Za to, że gromady te nie wywiązują się z planów — winę ponoszą przede wszystkim miejscowi kłusacy, którzy uchylają się świadomie od spełnienia obowiązków wobec Państwa. Oburzenie w całej gminie wywołuje postawa takich bogaczy wiejskich, jak: Jan Skopiński, Stanisław Kramer, Władysław Chojnacki i Władysław Kosakowski, którzy celowo, aby nie odstawić ziarna dla Państwa, nie wykorzystują posiadanych kłusów i maszyn omlotowych.

W gminie Wągrowiec-Południe, w pow. wągrowieckim, są gromady, jak Ochodza i Rudnica, których mieszkańcy sumiennie wywiązują się z obowiązków wobec Państwa. Np. w gminie Tuchola-Wieś, gdzie w niektórych gromadach, wskutek mrozów wlosennych i czerwcowej suszy, zbiory żyta były mniejsze, załawnio pozytywnie 22 podania. M. in. uwzględniono prośbę Józefa Wrońskiego, średniorolnego chłopca z Nowej Tucholi, któremu tegoroczny plan dostaw zboża obniżono o 500 kg. Komisja wzięła pod uwagę fakt, że gospodarz ten, mimo części-

Występy artystyczne zespołów studenckich na cześć Kongresu

Wczoraj 27 bm., po zakończeniu pierwszego dnia obrad, uczestnicy III Światowego Kongresu Studentów obejrzeli występy zespołów studenckich zespołów artystycznych. Koncert odbył się na estradzie ustawionej na skwerze w pobliżu sali obrad Kongresu. Koncert rozpoczął chór Uniwersytetu im. Marii Curie-Skłodowskiej z Lublina, odpiewaniem hymnu studentów. Następnie delegaci młodzieży studiującej z dziesiątków krajów podziwiali i gorąco oklaskiwali występy zespołów pieśni i tańca Politechniki Warszawskiej i Wyższej Szkoły Rolniczej w Olsztynie oraz studenckiego zespołu folklorystycznego z Lublina. Na zakończenie koncertu odśpiewano hymn Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej.

Występy artystyczne zespołów studenckich na cześć Kongresu

Wczoraj 27 bm., po zakończeniu pierwszego dnia obrad, uczestnicy III Światowego Kongresu Studentów obejrzeli występy zespołów studenckich zespołów artystycznych. Koncert odbył się na estradzie ustawionej na skwerze w pobliżu sali obrad Kongresu. Koncert rozpoczął chór Uniwersytetu im. Marii Curie-Skłodowskiej z Lublina, odpiewaniem hymnu studentów. Następnie delegaci młodzieży studiującej z dziesiątków krajów podziwiali i gorąco oklaskiwali występy zespołów pieśni i tańca Politechniki Warszawskiej i Wyższej Szkoły Rolniczej w Olsztynie oraz studenckiego zespołu folklorystycznego z Lublina. Na zakończenie koncertu odśpiewano hymn Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej.

8.700 chłopów Opolszczyzny wykonało plan roczny

Do 20 bm. ponad 8.700 mało i średniorolnych chłopów woj. opolskiego, głównie z powiatów: Opole, Prudnik i Strzelce, wykonało roczne plany obowiązkowych dostaw zboża dla Państwa. O realizacji rocznych planów dostaw ziarna zameldowali również członkowie 11 spółdzielni produkcyjnych. W terminowym i pełnym wywiązaniu się z wszystkich obowiązków wobec Państwa przodują m. in. mało i średniorolni chłopcy gminy Strzelce, w pow. prudnickim. Do 20 bm. gmina ta roczny plan skupu

Kulacy opóźniają wykonanie planów dostaw w gminie Wągrowiec-Południe

W gminie Wągrowiec-Południe, w pow. wągrowieckim, są gromady, jak Ochodza i Rudnica, których mieszkańcy sumiennie wywiązują się z obowiązków wobec Państwa. Np. w gminie Tuchola-Wieś, gdzie w niektórych gromadach, wskutek mrozów wlosennych i czerwcowej suszy, zbiory żyta były mniejsze, załawnio pozytywnie 22 podania. M. in. uwzględniono prośbę Józefa Wrońskiego, średniorolnego chłopca z Nowej Tucholi, któremu tegoroczny plan dostaw zboża obniżono o 500 kg. Komisja wzięła pod uwagę fakt, że gospodarz ten, mimo części-

Rady Narodowe rozpatrują podania o ulgi

Komisje, złożone z przedstawicieli gminnych i powiatowych rad narodowych woj. bydgoskiego uwzględniły ostatnio, po dokładnym rozpatrzeniu, szereg podań o ulgi w obowiązkowych dostawach, złożonych przez chłopów, których gospodarstwa uciążliwie zostały dotknięte skutkami suszy. Np. w gminie Tuchola-Wieś, gdzie w niektórych gromadach, wskutek mrozów wlosennych i czerwcowej suszy, zbiory żyta były mniejsze, załawnio pozytywnie 22 podania. M. in. uwzględniono prośbę Józefa Wrońskiego, średniorolnego chłopca z Nowej Tucholi, któremu tegoroczny plan dostaw zboża obniżono o 500 kg. Komisja wzięła pod uwagę fakt, że gospodarz ten, mimo części-

Żałogi kopalni „Wesola II” i „Gottwald” wykonały sierpniowy plan miesięczny

W godzinach popołudniowych 27 bm. na cztery dni przed terminem pierwsza w przemyśle węglowym zameldowała o wykonaniu miesięcznych zadań produkcyjnych żałoga kopalni „Wesola II”. W gminie Wągrowiec-Południe, w pow. wągrowieckim, są gromady, jak Ochodza i Rudnica, których mieszkańcy sumiennie wywiązują się z obowiązków wobec Państwa. Np. w gminie Tuchola-Wieś, gdzie w niektórych gromadach, wskutek mrozów wlosennych i czerwcowej suszy, zbiory żyta były mniejsze, załawnio pozytywnie 22 podania. M. in. uwzględniono prośbę Józefa Wrońskiego, średniorolnego chłopca z Nowej Tucholi, któremu tegoroczny plan dostaw zboża obniżono o 500 kg. Komisja wzięła pod uwagę fakt, że gospodarz ten, mimo części-

Depesze z podziękowaniami za życzenia z okazji 8 rocznicy wyzwolenia narodu koreańskiego

Do Przewodniczącego Rady Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej
Towarzysza ALEKSANDRA ZAWADZKIEGO
Warszawa
Pozwólcie mi w imieniu Prezydium Najwyższego Zgromadzenia Ludowego Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej i moim własnym, wyrazić Wam, Szanowny Towarzyszu Przewodniczący, oraz w Waszej osobie Radzie Państwa, serdeczne podziękowanie za gorące pozdrowienia w związku z 8 rocznicą wyzwolenia narodu koreańskiego przez waleczną Armię Radziecką. Życzę bratniemu narodowi polskiemu dalszych sukcesów w budownictwie socjalizmu w swym kraju, a Wam osobiste, Szanowny Towarzyszu Prezesie, zyczeń dobrego zdrowia.
Przewodniczący Prezydium Najwyższego Zgromadzenia Ludowego Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej
KIM DU BON
Do Prezesa Rady Ministrów Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej
Towarzysza BOLESŁAWA BIERUTA
Warszawa
W imieniu Rządu, całego narodu Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej i moim własnym, przesyłam Wam i w Waszej osobie Rządowi Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz bratniemu narodowi polskiemu serdeczne podziękowanie za gorące pozdrowienia z okazji 8 rocznicy wyzwolenia narodu koreańskiego przez waleczną Armię Radziecką. Życzę narodowi polskiemu nowych sukcesów w walce o zachowanie pokoju oraz w budowie socjalizmu w swym kraju, a Wam osobiste, Szanowny Towarzyszu Prezesie, zyczeń dobrego zdrowia.
Przewodniczący Gabinetu Ministrów Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej
Marszałek KIM IR SEN
Depesze z podziękowaniem za życzenia z okazji Święta Narodowego Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej otrzymał również Minister Spraw Zagranicznych PRL St. Skrzyszewski od Ministra Spraw Zagranicznych ERLD Nam Ira.

Współpracownicy: Giovanni

(w i z)

Współpracownicy: Giovanni

Współpracownicy: Giovanni

Współpracownicy: Giovanni

Współpracownicy: Giovanni

Jeżeli połączymy nasze siły, przyszłość, o której marzymy — będzie nasza!

Sprawozdanie Komitetu Wykonawczego MZS wygłoszone przez Sekretarza Generalnego MZS Giovanni Berlinguera

Światowe forum studentów

W imieniu Komitetu Wykonawczego Międzynarodowego Związku Studentów, z okazji siódmej rocznicy istnienia MZS, pozdrawiam gorąco wszystkich uczestników III Światowego Kongresu Studentów.

Przybyliśmy tutaj z setek uniwersytetów i uczelni na całym świecie, z krajów o różnych ustrójach politycznych i społecznych, o różnych stylach życia. Nasze osobiste przekonania są bardzo rozmaite. Uznaliśmy jednak nie tylko za możliwe, ale i konieczne do spotkania pod jednym dachem, gdzie moglibyśmy przedstawić wszystkie nasze punkty widzenia i nie tylko to — gdzie moglibyśmy również ustalić program współpracy dla naszych wspólnych interesów w nadchodzących miesiącach i latach.

Witam w tej sali przedstawicieli z 99 krajów, w grupie tak licznej jak nigdy przedtem. Witamy delegatów z Nepalu, Laos, Cambodzy, El Salvador,

Ronem w Korei został podniesiony, bez pamiętamy, że zawieszenie broni oznaczać będzie pokój tylko w tym wypadku, gdy wszystkie narody będą się wzajemnie umiły. Studenci wraz z całą młodzieżą są może najbardziej skłonni do żądania powitania każdej poprawy w atmosferze międzynarodowej, ponieważ oni właśnie mają największą do stracenia w wojnie a do zdobycia w czasie pokoju. Oto dlatego nie rezygnowali oni nigdy ze swego skromnego wkładu do ruchu zmierzającego do pokojowego zakończenia istniejących konfliktów, do ustalenia zdrowych i normalnych stosunków międzynarodowych. Łączą oni swe wysiłki w tym kierunku z setkami milionów kobiet i mężczyzn na całym świecie.

Powaga problemów przed którymi stają studenci i wkład, który międzynarodowa współpraca studentów może wnieść do ich rozwiązania, stwarza —

sposób biurokratyczny, ale przez zwiększenia budżetów na cele naukowe i czynić wszystko, aby rozładować atmosferę międzynarodową, co przyczyni się do zmniejszenia ciężaru zbrojeń, przekształcających każdą możliwość poprawy warunków nauki.

O wolność i rozwój kultury

„Nauka będzie nastawiona w kierunku pełnego rozwoju istot ludzkich — czytamy w jednym z rozdziałów Deklaracji Praw Człowieka — i dla wzmocnienia poznanowania ludzkich praw i zasadniczej wolności. To pogłębi zrozumienie, tolerancję i przyjaźń między wszystkimi narodami, grupami rasowymi lub religijnymi...”

Czy może ktoś mówić o wolności, kiedy — jak stwierdził Carl Meyer, przewodniczący Amerykańskiego Związku Naukowców — „dochodząca do głosu praca przez senatora Mc Carthy i inne podobne śledztwa powodują, że profesowie obawiają

kie teorie wychwalają nie postęp ludzkości, ale wojnę. Coś fajnego nowoczesną kulturę o kilka wieków wstecz. Pogłębiają nieufność do ludzkiego sądu i zdolności rozumienia i wywierania wpływu na bieg wypadków.

Instytucje naukowe, założone dla potrzeb ludów i odpowiadające ich interesom stają się niedostępne wiązami z kości słoniowej. Uniwersytety są oparte na erudycji, która straciła swoją powszechność i oparcie w społeczeństwie. Z powodu braku środków materialnych i złego kierownictwa uniwersyteckie nauczanie przestało opierać się na doświadczeniu i staje się zbiorem idei książkowych. Towarzystwo „Association de Físicos de España” musi się przystosować, że w specjalnych szkołach inżynierskich nauka fizyki, chemii i matematyki odbywa się w ten sam sposób, jak w 1914 roku.

Spójrzmy np. na pracę i widoki na przyszłość studentów w kraju naszym gospodarzy.

W roku 1937 ukazało się takie ogłoszenie: „Rolnik, absolwent Wyższej Szkoły Rolniczej, z dyplomem praktycznym, referencjami, poszukuje jakiegokolwiek pracy — łaskawe zgłoszenia...”

Żył, Zbigniew Brzesko, student pierwszego roku Warszawskiej Politechniki, może napisać w studenckim piśmie „Poprostu”, „Gdy w zeszłym roku zapisywałem się na Wydział Inżynierii Wodnej, wiedziałem już z zawczasu, że za kilka lat będę budował tamy i elektrownie wodne”.

Z takim perspektywami studuje dziś 148.000 polskich studentów.

Przyjrzyjmy się młodzieży w innych krajach. Z jakim zapalem podchodzi ona do własnych zagadnień i problemów społecznych.

Student opowiadają się za demokratycznym nauczaniem i reformą studiów, tak, by już w okresie studiów mogli pojąć swe zadania i odpowiedzialność wobec społeczeństwa, by stać się świadomymi i dojrzałymi społecznie obywatelami i zwolennikami postępu i przyczynić się do tego, aby kraj ich wszedł na drogę dobrobytu, a nie zniszczenia.

W celu zapewnienia wolności i rozwoju kultury studenci domagają się: zniesienia wszelkich form dyskryminacji i ustepienia całej młodzieży nauki na wszystkich stopniach studiów; pełnych swobód demokratycznych, prawa do własnego samorządu i niezależnej prasy studenckiej; nauczania w języku narodowym; nauki historii własnego kraju i popierania kultury narodowej; zagwarantowania studentom, opuszczającym uczelnie, pracy według ich kwalifikacji; zakazu propagandy wojennej i dyskryminacji rasowej i w szkole; poświęcenia nauki i wiedzy sprawie pokoju i dobrobytu narodu.

W Brukseli wyraziło swój protest przeciwko prawni zakazu młodzieży opuszczania Kongo Belgijskiego dla studiów i postanowiło zebrać fundusze dla studentów z Konga, chcących wstąpić na uniwersytety. W Czechosłowacji i Bułgarii studenci ufundowali wiele stypendiów dla swych kolegów z krajów zależnych i kolonialnych.

MZS okazwał pełne poparcie organizacjom studenckim tych krajów.

Głównym tematem obrad Komitetu Wykonawczego w Pekinie w kwietniu 1951 roku był „ruch studencki w krajach kolonialnych i zależnych oraz zadania MZS”.

MZS wspierał studentów Iranu, Syrii, Wenezueli, Kuby i Iraku, gdy stosowano przeciw nim represje i złożył natychmiastowy protest przeciwko zastrzeżeniu studentów episkopskich i wygnaniu i uwięzieniu studentów w Tunisie i Maroku. Solidarność międzynarodowa doprowadziła w wielu wypadkach do uwolnienia studentów z więzienia lub spowodowała ponowne przyjeżdżenie do uczelni usuniętych studentów.

MZS wysunął inicjatywę budowy pierwszego sanatorium dla studentów azjatyckich w Pekinie, co zostało entuzjastycznie podjęte przez studentów chińskich.

W 1948 r. tj. w roku założenia MZS, obejmował w Azji cztery organizacje z czterech krajów, a obecnie ma ich 17 z 15 krajów. W Afryce miał ich w tym czasie 2, a obecnie 16 z 14 krajów.

Student stworzył wielką tradycję, obchodząc uroczyste dni 21 lutego jako dzień solidarności i wspólnej akcji przeciwko uciskowi kolonialnemu. Postaramy się, aby ten dzień był obchodzony w nadchodzącym roku na szerszą i bardziej uzgodnioną skalę.

Bardziej intensywna wymiana na polu kultury i nauki

Wystąpiły przede wszystkim bezpośrednie przesyłki uniemożliwiającej wymianę kultury i informacji; zakaz międzynarodowego kongresu medycyny we Włoszech i — znowu we Włoszech — odmowa wydania w delegatowi na uroczystości poświęcone pamięci Leonarda da Vinci.

Dażenie studentów jest dzisiaj nawiązanie wzajemnych stosunków i taka wymiana doświadczeń, jaka jest możliwa w nowoczesnym świecie.

Ostatnio dąży się zauważyć duży wzrost działalności w tym kierunku. Wystarczy przypomnieć, że tylko w 1952 roku studenci chińscy zwiedzili Wielką Brytanię i Skandynawię, studenci francuscy byli w Związku Radzieckim, student Ciutemali, Urugwaju i Afryki Zachodniej zwiedzili Bułgarię, Czeskie Kraje i Związki organizujące wakacyjne podróże.

W ciągu ostatnich trzech lat MZS znacznie przyczynił się do rozwoju wymiany studentów. Prawie wszystkie większe kraje na świecie, a także wiele mniejszych krajów, przesyłały delegacje i grupy młodzieży studenci, podlegających pod egidę MZS.

IV Światowy Festiwal Młodzieży i Studentów, zorganizowany z inicjatywą Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej i Międzynarodowego Związku Studentów, który zakończył się niespełna tydzień temu w Bukareszcie, daje nam przykład skal, w jakiej powściągliwość stale rozvíla naszą działalność w tym kierunku.

Wyjazdy studenckich grup teatralnych, orkiestr, chórów, wymiana filmów i literatury mogą nie tylko wzbogacić kraje, w których mają one miejsce, lecz także pomóc w usunięciu nieporozumień i nieufności.

Rozwój sportu wśród studentów

Studenci słusznie domagają się swych praw do uprawiania sportu, tj. prawa do posiadania wyposażenia sportowego, hal i terenów sportowych, wolności dla amatorskich zawodników sportowych i jednoczesnie prawa i warunków dla regularnego współzawodniczenia ze sportowcami zagranicznymi w międzynarodowych zawodach sportowych.

Od chwili zorganizowania pierwszych Światowych Igrzysk Akademickich, zawody międzynarodowe, dwustronne oraz wielostronne wymiana zespołów sportowych pomiędzy różnymi krajami, stały się ważną dziedziną działalności studenckiej.

Równocześnie z organizacją Igrzysk, Dział Wychowania Fizycznego i Sportu (PESD) organizuje wiele międzynarodowych zawodów, jak np. podczas ostatnich kongresów, PESED organizował również liczne obrazy — co jest nowością w dziedzinie sportu akademickiego, na których początkujący sportowcy

spośród młodzieży akademickiej przechodzą pierwszorzędnym treningu. Szczególnie udany był obóz zimowy w Spindlerowym Młynie w Czechosłowacji.

W zawodach zorganizowanych w Bukareszcie w czasie Festiwalu wzięli udział studenci z 54 krajów.

Wymiana drużyn między sąsiadującymi oraz bardziej odległymi krajami znacznie wzrosła w ostatnich latach. W Przyszłości Wydział Wych. Fizycznego i Sportu powinien przelać znacznie większe wysiłki niż dotychczas, ażeby zacheć od tego rodzaju wymiany i stał się ośrodkiem dla studentów-sportowców w każdej specjalności i w każdym kraju.

Komisja Sportowa niewątpliwie opierając się na szczegółowych projekcjach zrealizowania głównego pragnienia studentów-sportowców urzędzenia w nadchodzącym roku Światowych Uniwersyteckich Igrzysk Letnich i Zimowych na skalę Igrzysk Olimpijskich.

Wieloletnia, na Malajach, w Kenii. Jest jeszcze wiele międzynarodowych problemów do rozwiązania.

Na jakich podstawach jedność między studentami i współpracą w sprawie pokoju może być realizowana? Współpraca dla pokoju nie wprowadzi niebezpieczeństwa przyczyni się do wzmocnienia działalności studenckiej, lecz przyczyni się do podważenia uzgodnionego programu, bez względu na jego zakres, lecz zgodnego z ich wspólnymi pragnieniami.

Jak doświadczenie wykazało, głównymi punktami, co do których osiągnięcie porozumienia jest możliwe są:

- a) bezwarunkowe podtrzymanie każdej inicjatywy, bez względu na to od kogo pochodzi, dążącej do rozwiązania konfliktów międzynarodowych, do zakończenia drogi pertraktacji toczących się działań wojennych oraz tzw. „zimnej wojny”;
- b) popieranie w uniwersytetach i zakładach naukowych szerokiej dyskusji nad sposobami i środkami zachowania pokoju oraz wciąganie do dyskusji innych chętnych organizacji i osób;
- c) propagowanie porozumienia międzynarodowego drogą współpracy.

„Długi okres pokoju i zgodzenie napięcia międzynarodowego otworzyłyby nieograniczone horyzonty dla rozwoju kultury i nauki.

Na murach domów we Francji rozlepiano plakat głoszący hasło: „Kto się odważy — zwycięży!” Przed sobą dwie możliwości: za 25 lat leżałby tam sam metr, prowadziłby jednostajne życie, miód ograniczone pojęcie o świecie do ścian twojego biura, twojego pokoju — albo rozszerzył swój horyzont na cały świat, stał się spadkobiercą i z pełnym wyposażeniem przybył do Wietnamu”.

Nasz Kongres przedstawia francuskim kolegom trzecią możliwość: stworzenia wraz z kolegami na całym świecie przyszłości postępu i pokoju, nowych podbojów natury i szczęścia ludzi. Nasza droga — to walka o pokój aż do zwycięstwa!

Przyjaźń i współpraca dla zmniejszenia napięcia międzynarodowego i zapewnienia pokoju na całym świecie

Zaspokojenie potrzeb życiowych i nauki, wolność i postęp kultury, daleko idące rozszerzenie wymiany — wszystko to jest osiągalne tylko w świecie, gdzie panuje pokój.

Tylko w atmosferze pokoju jedność studencka może być wzmocniona, może nabrać głębszej treści, umożliwiając rozszerzenie działalności studenckiej. Cieżar większy zbrojeń w pierwszym rzędzie odbiła się ujemnie na budżecie oświatowym.

Militaryzacja nie zatrzymuje się u wrót uniwersytetu i nie oszczędza studentów. Np. nastoletni z Ecole Normale w Paryżu zmuszeni byli zastrajkować, by uniemożliwić przeprowadzenie w laboratoriach ich uczelni prac badawczych nad bronią napalmową.

Spotykamy się na tym kongresie w czasie, gdy podpisanie rozejmu w Korei i koniec tej strasznej wojny wzmocnił w milionach ludzi przekonanie, że nie istnieje takie międzynarodowe sprzecznosci, których nie można by rozwiązać drogą rozmów. Studenci wszystkich krajów przyznali się również do wzmocnienia tego przekonania.

W przeciągu ostatnich kilku miesięcy zdołaliśmy zauważyć że Ruch Chrześcijańskiej Młodzieży Akademickiej w Wielkiej Brytanii wybrał „Pokój” — jako temat swej corocznej konferencji. Na drugim zaś końcu globu tematem obrad Kongresu Związku Narodowego Studentów Uniwersytetu Australijskiego było badanie „przyczyn i sposobów złagodzenia międzynarodowego napięcia”.

Pod hasłem „Pokój i Przyjaźń” zebrał się w tym roku latem Światowy Kongres Młodzieży w Bukareszcie.

Delegat, z których jedną czwartą stanowili studenci, rzucił apel rozwiązania wszystkich międzynarodowych konfliktów drogą pertraktacji, wzywając całą młodzież do wspólnego wysiłku.

Teraz, gdy zostaliśmy się, jakie sukcesy przekażemy, nie spoglądamy na nie z poczuciem całkowitego uspokojenia. Walka trwa w różnych częściach świata w

czyl studentów Azji i Ameryki Europy, Afryki i Oceanii. MZS dąży do tego, aby stać się reprezentatywną organizacją studencką, opartą o reprezentatywne organizacje studenckie poszczególnych krajów i w ten sposób pomóc do rozwiązania problemów obchodzących wszystkich studentów.

Kiedy prosta, współpraca nie jest łatwa do osiągnięcia. Związki narodowe różnią się poważnie w swych tradycjach, statucie i zasiegu działalności. Jednakże warto jest poświęcić wysiłki, ażeby zapewnić jedność bez względu na to, jak wielkie okazały się trudności, ponieważ w ten sposób osiągnięte są bezpośrednie korzyści dla studentów, a prestiż samych związków wzrosnie dzięki wymianie doświadczeń.

Jednakże byłoby nierealne oczekiwać, że „polityka zimnej wojny” pozostanie bez wpływu na ruch studencki. Wysiłki, ażeby podzielić świat na antagonyzujące się grupy terytorialne, znalazły swój wyraz w ruchu studenckim, w formie otoczenia „niemożliwością” współpracy w jednej organizacji międzynarodowej, w odrzuceniu koniecznej wymiany poglądów.

Świadomy tego, że studenci ze wszystkich krajów głęboko pragną jedności, MZS dąży do osiągnięcia do usunięcia przeszkód na drodze do pełniejszej jedności w międzynarodowym ruchu studenckim.

Decyzja Komitetu Wykonawczego, że Kongres jest otwarty dla wszystkich organizacji studenckich, wywołała ogromne zainteresowanie wśród studentów tych krajów, gdzie narodowe zrzeszenia nie są członkami MZS. Przyprowadził kontakt ze Związkiem Narodowym Studentów Francji i Włoch, MZS rozpoczął rozmowy z takimi organizacjami jak „National Students' Association of the USA” („Narodowe Zrzeszenie Studentów w Stanach Zjednoczonych”) i szwedzkiej Narodowe Zrzeszenie. Rozmowy te — mamy nadzieję — doprowadzą do pozytywnych wyników. Również jugosłowiańskie zrzeszenie zostało zaproszone na Kongres łącznie z innymi organizacjami nie należącymi do MZS.

Kongres obecny reprezentuje szeroki zakres poglądów, światowe forum, które mogło się zgromadzić tylko dzięki MZS. Nie Kongresie reprezentowane są też organizacje, które nie są członkami MZS. Kongres będzie mógł dzięki szerszej i otwartej dyskusji zbliżyć pod uwagę wszystkie poglądy, przygotować program, który będzie uwzględniał interesy i dążenia wszystkich studentów. A poprzez prace nad zrealizowaniem tego programu, można będzie osiągnąć jedność studentów reprezentujących tak głęboko różne poglądy.

Student z całego świata potwierdza swe prawo do nauki

zentuujących rozmaite poglądy wówczas gdy istnieją powszechne i wychodzące z najbardziej różnych środowisk tendencje, jednoci w międzynarodowym ruchu studenckim. Istnieją pełne podstawy, aby stwierdzić, że w ciągu najbliższych kilku miesięcy tendencje te będą się wzmagać z szybkością, którą trudno jest sobie wyobrazić.

Jeżeli przyjęcie nowej kategorii członków: członków-korespondentów jest w stanie dopomóc, aby organizacje niezrzeszone w MZS wzięły udział w pracach mających na celu realizację tych zadań, Komitet Wykonawczy MZS zaleca Kongresowi, aby zmienił statut w tym względzie. Komitet Wykonawczy i Sekretariat, które zostaną wybrane w Warszawie będą musiały reprezentować daleko głębiej różnorodność organizacji. Naszym zdaniem, nie ma żadnych przyczyn, aby te związki narodowe, które wystąpiły w MZS, lub które nie były nigdy zrzeszone, nie miały wstąpić do MZS i to w niedalekiej przyszłości.

W świetle powyższego obecny Kongres winien wysłowić apel do studentów tych krajów, do ich przedstawicieli, aby przedyskutowali niniejszy program i wprowadzili uzupełnienia. W celu zapewnienia studentom możliwości osiągnięcia maksymalnych korzyści należy zapoznać do nich, aby dali konkretnie dowody dobrej woli i podjęli wszystkie kroki, które mogłyby pomóc do wzmocnienia jedności ruchu studenckiego MZS.

Student oczekują w napięciu na wyniki obecnego Kongresu. Jego rezolucje, podjęte — jak to będzie miało miejsce — w drodze dyskusji przeprowadzonej na zasadach demokratycznych, będą odpowiadać dążeniom i potrzebom społeczeństwa studenckiego całego świata.

Delegaci przedstawiają te propozycje wychowawcom i władzom uniwersyteckim, członkom parlamentu i przedstawicielom ruchów kulturalnych, profesorom, ministrom i naukowcom.

Zapoznajmy z rezolucjami, które podejmie III Światowy Kongres Studentów, wyrażającymi każde z nich. Wszystkie te dążenia zostaną zaimplementowane na skutek nad zaleceniami Kongresu w sprawie uzyskania lepszych warunków bytowych i studiowania. W sprawie tych dążeń i współpracy. Studenci będą mogli prowadzić te prace w szczególności przy okazji nadchodzących uroczystości obchodu Międzynarodowego Dnia Studenta w dniu 17 listopada.

Dzień 17 listopada staje się z roku na rok czymś więcej niż obchodem rocznicy kalendarzowej, staje się symbolem walki

Studenti wietnamscy na dziedzińcu AWF. CAF — fot. Tymniński

Honduraru, Nigerii, Panamy, Mozambiku, Portugaliskiej Gwinea i z innych krajów, którzy po raz pierwszy biorą udział w spotkaniu MZS-u.

Spotykamy się w nowej Warszawie, która jest symbolem odbudowy i wiary w pokojową przyszłość.

Wola zbudowania lepszego świata, pragnienie wolności i postępu oraz, zdecydowanie skłonności raz na zawsze z wojną były głównymi tematami I Światowego Kongresu Studentów w 1946 r. Jednak gdy w 1950 roku odbywał się II Kongres, w Korei zaczęła się wojna, bomby padły na uniwersytety i szkoły, a łk przed widzącym nad głową rozszerzeniem pożaru groził rozwinieniem nadziei i stłumieniem wiary młodzieży.

Jak stwierdzają studenci z chińskiej Afryki — większa niż kiedykolwiek konieczność osiągnięcia zgody i jedności studentów całego świata. Oto dlatego musimy patrzeć na III Kongres jako na wielką okazję, która otwiera nowe perspektywy.

Jest całkowicie pewne, że w trakcie tego spotkania mogą być odnowione międzynarodowe stosunki i w ten sposób może zostać osiagnięta światowa jedność studentów. Takie są nadzieje pielęgnowane w tym Kongresie przez wszystkich studentów, taka ciąża na nich odpowiedzialność. Sprawozdanie niniejsze zamierza o sposobie realizacji dyskusji o współpracy wspólnej pracy: stawia ono pewne kwestie, nie pretendując do dostarczenia radykalnych rozwiązań.

Wolę wyrażać swoje poglądy związane z socjalnymi problemami, lub że profesowie, którzy omiatają się przeciwnością się, pobawiali się możliwością nauczania.

Pomyślicie o dyskryminacji rasowej stosowanej na uniwersytetach w Południowej Afryce, Stanach Zjednoczonych, pomyślicie o zainicjowanej przez senatora Mc Carthy kampanii paleństwa ksiąg, wśród których znalazły się „Teoria względności” Einsteina, „Janek na dworze króla Artura” Marka Twaina Ludzie o zdrowym rozsądkiem na całym świecie jednoczą się w popieraniu tego rodzaju „pokoju na czarownicę”.

Jak może nauka być sklerotyzowana „ku pełnemu rozwojowi ludzkiej osobowości”, skoro z profesorskiej katedry zamiast prawdziwej wiedzy i idei braterstwa — szerzone są barbarzyńskie teorie o wyższości rasowej, nienawiść do innych narodów i do najbliższej warstwy własnego narodu. Tak

O prawo do nauki, spokojnych studiów i zapewnionej przyszłości

Zgodnie z Deklaracją Praw Człowieka, ratyfikowaną przez Narody Zjednoczone, „każdy ma prawo do oświaty: oświata winna być bezpłatna przynajmniej na stopniu elementarnym; oświata elementarna winna być przymusowa, wykształcenie techniczne i zawodowe winno być dostępne powszechnie, a wyższe studia winny być równie dostępne dla wszystkich na podstawie ich zasług”. (Art. 26)

Programy rozbudowy wyższego szkolnictwa i budowy nowych szkół często ulegają na glebiu ograniczenia wskutek obciążenia budżetu narodowego.

Wśród studentów wstępujących na wyższe uczelnie, troski natury materialnej często biorą górę nad zainteresowaniem studiami i badaniami naukowymi. Codzienna walka o zdobycie środków na opłacenie nauki i zakup podręczników oraz pomocy naukowych, troski związane z kosztami utrzymania i wiele innych kłopotów uniemożliwiają rozwój właściwej nauki i hamują indywidualność studenta.

Czesne i inne obciążenia wzrastają, podczas gdy bursy i stypendia studenckie są niewystarczające. Liczba stypendiów jest mała, a ich niskie sumy w wielu przypadkach zostają jeszcze obcięte.

Statystyka wykazuje, że w wyniku ostrych trudności materialnych, kryzysu obniżająca liczbę studentów w wielu krajach spada.

Wokół tego zasadniczego zadania: „powiększyć budżet na potrzeby nauki” jednoczą się wszyscy studenci. A tam, gdzie ich jedność opiera się na konkretnych czynach, całkowity, bądź częściowy sukces jest zapewniony.

Ruch ten jak i inne mu podobne nie ograniczają się jedynie do obrony interesów materialnych. Wypływa on z głębokich

narodowych i patriotycznych pobudek i z obawy przed stopniowym obniżeniem się poziomu instytucji kulturalnych w danym kraju.

Wynika on z pragnienia podniesienia danego kraju na najwyższy szczebel cywilizacji, postępu, nauki i sztuki.

Międzynarodowa Konferencja w Obronie Praw Młodzieży, która odbyła się w marcu roku bieżącego w Wiedniu, wykazała, że zadania i działalność młodzieży i studentów nie tylko mogą być ujęte w jednolity kampanie, lecz że może być to przeprowadzone na skalę międzynarodową.

W ostatnich latach akcja pomocy, a szczególnie akcja ISR (Międzynarodowa Pomoc Studentów — której przedstawiciele prawdopodobnie będą sami o tym mówili na Kongresie) znacząco wzrosła.

Międzynarodowy Związek Studentów stwierdza z zadowoleniem rosnące zadania ściślejszej współpracy między istniejącymi organizacjami pomocy i pragnąłby podkreślić na tym Kongresie zbiorowe propozycje Światowej Chrześcijańskiej Federacji i Międzynarodowego Związku Studentów, proponują one wspólną akcję pomocy.

Alle akcje pomocy, mimo że mają wielkie znaczenie są jedynie tylko kroplą w morzu w stosunku do obecnych potrzeb studentów. Studenci dążą do prawa do nauki niezależnie od warunków ekonomicznych, pochodzenia socjalnego, przekonania politycznych, religii, pici, koloru skóry, rasy. Żądają oni przyznania poważnie zwiększonej sumy na naukę.

Do zadań Kongresu należy zmniejszenie środków i możliwości dla rozwiązania szerokiego światowego kampanii na rzecz tych postulatów. Kongres ten winien rozważyć myśł stworzenia karny „Praw i Obowiązków Studenta”, które miałyby być opracowane nie za biurkiem w

Międzynarodowa solidarność ze studentami krajów kolonialnych, zależnych i zacofanych

W krajach, które obejmują prawie połowę ludzkości, w krajach kolonialnych, zależnych i zacofanych, potrzeby oświaty są wybitnie zaniedbane.

Rozpatrzmy następujący wykaz porównawczy liczby studentów na 10.000 ludności: Brazylia — 5,4, Burma — 0,4, Cypr — 3,8, Indonezja — 0,5, Iran — 3,5, Maroko — 0,16, Tunis — 2,3, a np. Czechosłowacja — 51,3, albo rozmówimy cyfrę wykazującą odsetek analfabetów: Niasaland — 99,45 proc., Kenia — 97 proc., Kongo Belgijskie — 94 proc., Maroko — 93 proc.

Dlatego oświata na tych terenach jest wciąż tak bardzo zacofana. Studenci tych krajów mają jednomyślną odpowiedź: odpowiedzialność ponosi system kolonialny i gwałcenie niepodległości i suwerenności narodowej.

Dyskryminacja często osiąga fantazyjne rozmiary. Raport ONZ za rok 1950 o sytuacji w krajach zależnych ujawnia, że w Kenii roczne wydatki na jedno europejskie dziecko są przeszło 60 razy większe od sumy wydawanej na dziecko afrykańskie.

Studenti kolonialnych i zależnych krajów podtrzymują jedną tradycję jedności i walczą o społeczny, gospodarczy i kulturalny postęp swych ludów. Są dumni z odrębności swej kultury narodowej, z wkładu, jaki ich narody, wielkie czy małe, wniosły do skarbcza kultury ogólnoludzkiej. Stoją oni w pierwszym szeregu walki o zrzućenie obcego jarzma politycznego i gospodarczego, o zdobycie i obronę swej niepodległości i suwerenności.

Solidarność z kolegami w kolonialnych i zależnych krajach okazują studenci z innych krajów. Studenci skandynewscy prowadzą regularne zbiórki na wypędza dla studentów w Indonezji. Stowarzyszenie Studen-

tów w Brukseli wyraziło swój protest przeciwko prawni zakazu młodzieży opuszczania Kongo Belgijskiego dla studiów i postanowiło zebrać fundusze dla studentów z Konga, chcących wstąpić na uniwersytety. W Czechosłowacji i Bułgarii studenci ufundowali wiele stypendiów dla swych kolegów z krajów zależnych i kolonialnych.

MZS okazwał pełne poparcie organizacjom studenckim tych krajów.

Głównym tematem obrad Komitetu Wykonawczego w Pekinie w kwietniu 1951 roku był „ruch studencki w krajach kolonialnych i zależnych oraz zadania MZS”.

MZS wspierał studentów Iranu, Syrii, Wenezueli, Kuby i Iraku, gdy stosowano przeciw nim represje i złożył natychmiastowy protest przeciwko zastrzeżeniu studentów episkopskich i wygnaniu i uwięzieniu studentów w Tunisie i Maroku. Solidarność międzynarodowa doprowadziła w wielu wypadkach do uwolnienia studentów z więzienia lub spowodowała ponowne przyjeżdżenie do uczelni usuniętych studentów.

MZS wysunął inicjatywę budowy pierwszego sanatorium dla studentów azjatyckich w Pekinie, co zostało entuzjastycznie podjęte przez studentów chińskich.

W 1948 r. tj. w roku założenia MZS, obejmował w Azji cztery organizacje z czterech krajów, a obecnie ma ich 17 z 15 krajów. W Afryce miał ich w tym czasie 2, a obecnie 16 z 14 krajów.

Student stworzył wielką tradycję, obchodząc uroczyste dni 21 lutego jako dzień solidarności i wspólnej akcji przeciwko uciskowi kolonialnemu. Postaramy się, aby ten dzień był obchodzony w nadchodzącym roku na szerszą i bardziej uzgodnioną skalę.

Jedność międzynarodowego ruchu studenckiego

Jedność ruchu studenckiego posiada swą wieloletnią tradycję, pozyskując od średniowiecznych korporacji aż do obecnych politycznych i aktywnych związków

lokalnych i narodowych. Nowym wydarzeniem w świecie studenckim jest istnienie organizacji międzynarodowej — MZS, który po raz pierwszy zjedno-

Jurek Milosz rozmawia ze studentką chińską Li Tsen-ho. CAF — fot. Tymniński

ki i do należytých warunków studiów. Pragną, aby kultura stała się niezależna i aby zaspokajała potrzeby społeczeństwa. Bronią tradycji swych krajów i żądają narodowej niezawisłości. Domagają się zwiększenia wymiany kulturalnej i sportowej i pragną stworzyć szersze społeczeństwo w świecie wolnym od lęku przed wojną.

To jest program uroczyste zaangażowania w 1946 r., gdy serca ludzkie przepelniało pragnienie odbudowy i nadzieja pokoju. Program ten umożliwia porozumienie ogólne, współpracę na jednym odcinku, na kilku odcinkach czy w całości.

Konieczność usprawnienia i rozszerzenia pracy MZS stała się obecnie jeszcze bardziej konieczna, aby doprowadzić do głębszego zharmonizowania jej z dążeniami studentów repre-

studentów o klęskę faszyzmu i o pokój, symbolem jedności ruchu studenckiego.

Tak wczoraj jak i dziś pracujemy, marząc o piękniejszym, sprawiedliwym i sprawniejszym jutrze. Pracujemy dla przyszłości, w której nauka będzie panować nad naturą, w której zdobycie kultury stawa się własnością ogółu, w której będziemy tworzyć i liczyć naprzód, w której będziemy żyć wolni od strachu przed niepewnym jutrem.

Pracujemy przygotowując się — zgodnie z postanowieniami statutu — do wypełniania naszych zadań przywrócić obywateli demokratycznym.

Jeżeli połączymy nasze siły, jeżeli wybierzemy wspólną drogę, to przyszłość, o której marzymy — będzie nasza.

Przemówienie wicemin. Naszkowskiego w Komisji Politycznej Zgromadzenia Ogólnego NZ

26 sierpnia na posiedzeniu Komisji Politycznej Zgromadzenia Ogólnego NZ szef delegacji polskiej M. Naszkowski wygłosił przemówienie, w którym oświadczył m. in.:

— Delegacja polska pragnie ustosunkować się do poszczególnych rezolucji oraz poprawek do nich, przedłożonych Komisji Politycznej.

Rezolucja Stanów Zjednoczonych i 14 innych państw nie przewiduje udziału ZSRR, wielkiego mocarstwa pokojowego, w pracach konferencji politycznej. A tymczasem w toku dyskusji niemal wszystkie delegacje podkreśliły, że bez udziału ZSRR niepodobna sobie wyobrazić pokojowego uregulowania zarówno dalekowschodnich jak i innych problemów.

Jeśli idzie o propozycje radzieckie, chciałbym podkreślić, że delegacja ZSRR, rozszerzając proponowany skład konferencji politycznej, dała jeszcze raz dowód dobrej woli i pragnienia osiągnięcia porozumienia we wszystkich sprawach przez nas omawianych. Propozycje radzieckie uwzględniają głos tych delegacji, które wypowiedziały się za rozszerzeniem zasięgu konferencji. Propozycje te pokrywają się ze stanowiskiem Chin Ludowych, wyrażonym w przemówieniu ministra spraw zagranicznych Chińskiej Republiki Ludowej Czu En-laj'a z dnia 24 sierpnia br. W ten sposób powstaje możliwość spotkania się przy okrągłym stole szeregu państw, zarówno tych, które brały udział w konflikcie, jak też tych, które w nim udziału nie brały oraz omówienia w demokratyczny sposób i rozstrzygnięcia ważnych problemów dla sprawy pokoju. Wśród proponowanych przez Związek Radziecki państw znajduje się 5 wielkich mocarstw, na które, jako na stałych członków Rady Bezpieczeństwa, spada szczególny obowiązek utrzymania pokoju i międzynarodowego bezpieczeństwa.

a także Korea północna i Korea Południowa, które są żywymi zainteresowanymi w rozstrzygnięciu problemu koreańskiego. Zgodnie z propozycją radziecką, w konferencji mają również wziąć udział państwa, które są bezpośrednio zainteresowane układem stosunków na Dalekim Wschodzie, a więc Burma, Indonezja oraz Indochiny, przeciw którym z tą samą zalecał się wystąpić Stanów Zjednoczonych, wykazując tym samym swe prawdziwe oblicze wobec aspiracji państw Wschodu, wczorajszych koloni imperializmu.

3-letnia wojna w Korei dozwoliła, że utrzymanie ogniska wojny na Wschodzie sgrazba bezpieczeństwu międzynarodowemu na całym świecie. Dlatego też uważamy, że zgodnie z propozycją radziecką, w obradach konferencji politycznej powinny wziąć również udział państwa, które, zajmując w sprawie konfliktu koreańskiego stanowisko neutralne, są jednak zainteresowane w sprawach mogących mieć wpływ na sytuację międzynarodową na całym świecie.

Parę słów wreszcie o projekcie przedstawionym Komisji Politycznej przez Burmę, Indie, Indonezję i Liberię. Projekt ten

Delegacja polska będzie głosowała za tym projektem, który odpowiada uzasadnionemu żądaniu Chin Ludowych, wyrażonemu we wspomnianym oświadczeniu ministra Czu En-laj'a. Wypowiadamy się przeciwko porażce Peru, która pogarsza i zniekształca sens projektu. Przyjęcie projektu Burmy, Indii, Indonezji i Liberii dało mu istotnie ustosunkowanie się do wniosków obecnej sesji, ze strony tych państw, których konsekwentna postawa pokojowa doprowadziła do zawarcia rozejmu, które były inicjatorami zwolnienia konferencji politycznej i są zdecydowanymi zwolennikami pokojowego uregulowania konfliktu koreańskiego.

Wyniki głosowania w Komisji Politycznej ONZ

Dnia 27 popołudniu odbyło się w Komisji Politycznej Zgromadzenia Ogólnego NZ głosowanie nad przedłożonymi projektami rezolucji.

Projekt rezolucji Stanów Zjednoczonych oraz 14 innych krajów przyjęty został 42 głosami przeciwko 5 głosom (Związek Radziecki, Polska, Czechosłowacja, Ukraina i Białoruś). Od głosowania powstrzymało się 12 państw.

Projekt rezolucji radzieckiej został odrzucony 41 głosami przeciwko 5, przy czym 13 państw wstrzymało się od głosowania.

Projekt rezolucji, zapraszającej Związek Radziecki do udziału w konferencji politycznej przyjęty został 53 głosami. Poprawka radziecka do powyższej rezolucji, przewidująca skreślenie zastrzeżenia, że „Związek Radziecki ma być zezponowany tylko w wypadku, jeżeli żyjący sobie tego będzie stroną przeciwną”, została odrzucona 35 głosami, przeciwko 15, przy 8 wstrzymujących się.

Projekt rezolucji w sprawie udziału Indii w konferencji politycznej przyjęty został 27 głosami przeciwko 21, przy 11 wstrzymujących się.

Rozpoczęcie obrad Rady Bezpieczeństwa w sprawie Maroka

26 bm. odbyło się posiedzenie Rady Bezpieczeństwa zwołane w celu rozpatrzenia wniosku 15 krajów arabskich i azjatyckich, które domagają się, aby Rada omówiła sytuację, jaka wytworzyła się w Maroku w wyniku bezprawnego ingerencji Francji w sprawy wewnętrzne Maroka i zdetronizowania sultana oraz by podjęła odpowiednie kroki zgodnie z Kartą NZ. Sytuacja ta — stwierdza wniosek — narusza pokój i bezpieczeństwo międzynarodowe.

ważniona do rozpatrzenia tego wniosku, utrzymując, że sytuacja w Maroku jest „wewnętrzna sprawa”. Francji Hopponot zakomunikował, że delegacja francuska będzie głosowała przeciwko wnioskowi o umieszczenie sprawy Maroka na porządku dziennym Rady Bezpieczeństwa.

Przedstawiciel Pakistanu odrzucił jako bezpodstawne twierdzenie delegata francuskiego, że ONZ i Rada Bezpieczeństwa nie są upoważnione do rozpatrywania sprawy sytuacji w Maroku, przypominając, iż problem ten rozpatrywano już na VII sesji Zgromadzenia Ogólnego. Następnie przemawiał przed-

stawiciel Libanu, który wysunął wniosek, aby zaproszono do udziału w pracach Rady Bezpieczeństwa przedstawicieli 15 krajów, które podpisały wniosek domagający się zbadania sytuacji w Maroku. Przytaczając szereg przykładów, delegat libański wskazał, że sytuacja w Maroku narusza pokój i bezpieczeństwo oraz może wywołać poważne następstwa w skali międzynarodowej. Podkreślił, że zdetronizowanie sultana jest jednym z przykładów stałej ingerencji Francji w sprawy wewnętrzne Maroka.

Następne posiedzenie Rady Bezpieczeństwa odbyło się 27 sierpnia.

Dwie polityki

Ważną rolę w polityce międzynarodowej jest dziś sprawa Niemiec. Problem niemiecki to jeden z najdotkliwszych i najbardziej wymownych przykładów różnic metod i celów w sprawach międzynarodowych pomiędzy polityką krajów obozu pokoju i polityką imperialistów.

Różnicę tę najogólniej określić by można w ten sposób: Związek Radziecki, a wraz z nim kraje demokracji ludowej, dążą do tego, aby Niemcy rozwinęły się jako zjednoczone demokratyczne i miltające pokój państwo i aby korzystać mogły z przysługującego każdemu narodowi prawa do niezwiesności. Tylko bowiem takie Niemcy stanowią mogący czynnik trwałego pokoju w Europie. Imperialiści amerykańscy i ich popleczyńcy natomiast przeobrazić chcą Niemcy w nietychogę ognisko niepokojów, wygaszające ognisko niepokojów i główną bazę wojny w Europie: w tym celu dążą do utrzymania Niemiec niezawisłości, do utrzymania swego państwa w zachodniej części Niemiec.

Takie stanowisko imperialistów wynika ściśle z ich polityki przygotowanej wojennych w Europie, z polityki rozbudowy całego systemu napastniczych sojuszy i paktów. Bez udziału Niemiec, leżących w sercu Europy po drodze na Wschód, bez potężnych zasobów niemieckiego przemysłu i zbrojeniowego, bez niemieckich kontyngentów wojskowych — imperialiści nawet marzyć nie mogliby o prowadzeniu wojny w Europie. Toteż dążność do podporządkowania sobie Niemiec zachodnich stała się fundamentem całej polityki amerykańskich imperialistów w Europie. Znaleźli oni w tej dążności chętnych i gorliwych pomocników w wielkich monopolach niemieckich, wśród panoszących się w Niemczech zachodnich niemieckich militarystów i faszystów, gotowych związać się z każdym, kto poprze ich interesy i ich odwetowe dążenia do nowej „wprawy na Wschód”.

Głównym wyrazem imperialistycznych planów w stosunku do Niemiec stała się amerykańska polityka rozbijania jednolitego państwa niemieckiego, trwale korzystanie z zachodnio-niemieckich baz wypadowych.

Polityka ta napotkała i musi napotkać na stanowczy opór narodów Europy, zwłaszcza zaś sąsiadów Niemiec, którzy dostrzegają ją jako groźbę stałego odrodzonego imperializmu niemieckiego i jego zbrojne ramie Wehrmacht, z hitlerowskimi generałami na ciele. Poparcie udzielone najbardziej reakcyjnym i agresywnym siłom w Niemczech zachodnich stało się jedną z głównych przyczyn głębokiego kryzysu, jaki polityka amerykańska przechodziła dziś w całej Europie zachodniej. Ratyfikacja reakcyjnych układów z Bonn i Paryża okazuje się w wielu krajach Europy zachodniej niezmiernie trudna. Rządy, które wzięły na siebie zadanie narzucenia tych traktatów swym narodom nie mogą znaleźć trwałego oparcia w parlamentach. Rządy we Francji i Włoszech wpadają z jednego kryzysu w drugi. Dostrajmy, że opór jaki budzi polityka mocarstw imperialistycznych wobec Niemiec ogranicza coraz szerzej warstwy ludu. Groźba odbudowania w Niemczech tych samych sił, które tak niedawno rozpały wojnę światową budzi zrozumiałe obawy narodu niemieckiego i amerykańskich monopolów wywołuje opór nawet w pewnych kołach bur-

tyka wobec Niemiec ujawniła głęboką sprzecznność, targając obozem imperialistycznym. Narod niemiecki przeciwstawia się planom amerykańskich imperialistów i Adenauera

Również w Niemczech zachodnich plany imperialistów amerykańskich spotkały i spotykają się z coraz powszechniejszym odparciem. Nie może odpowiadać dążeniom narodu niemieckiego do zjednoczenia państwa, rozbudowania przemysłu, handlu, nauki, sztuki — trwałe rozczłonkowanie i trwałe okupacja przez obce mocarstwa, wysysające soki żywotne z Niemiec zachodnich. Nie może odpowiadać dążeniom narodowym Niemców, że naród ich pozbowiany jest niezawisłości i nie może zająć należycie miejsca w rodzinie narodów. Pamięć klęsk, jakie na naród niemiecki ściągają dwie straszliwe wojny światowe, zbyt żywa jest w narodzie niemieckim, aby gozdził się on oddać swój kraj na nowe pole bitwy, a swoich synów na śmierć w interesie obcych i rodzimych monopolów.

Niemale przy tym znaczenie ma fakt, że istnieje NRD, której przykład i polityka wskazuje narodowi niemieckiemu inne drogi, inne perspektywy, perspektywy pokojowego rozwoju jako zjednoczone, demokratyczne i miltające pokój państwo, posiadające pokój brych sąsiedzkich i stosunki ze wszystkimi krajami Europy.

Nie może dziwnego, że coraz więcej mas ludności Niemiec przeciwstawiają się planom Adenauera i jego amerykańskich protektorów. Ze hanio „Ami go home” stało się nieleżące narodowym hasłem Niemców. Ze ci politycy, którzy stali się rzecznikami polityki amerykańskiej w Niemczech są coraz bardziej izolowani i tylko środkami terroru antydemokratycznego i oszustw wyborczych usiłują się jeszcze utrzymywać na powierzchni.

Z polecenia swoich amerykańskich mocodawców dążąc do tego, aby utrzymać się w władzy, Adenauer rozwija gorączkową działalność, aby wbić klina pomiędzy obydwie części Niemiec.

Najbardziej jaskrawym przykładem dywersyjnej działalności kliski adenauerowskiej były znane wypadki berlińskie. Nie przypadkiem nastąpiły one w chwili, gdy nowy kurs partii i rządu NRD

Niemcy zachodnie — kolonia imperializmu USA

Po to, aby Niemcy zachodnie stały się mogły oparciem dla tych planów, która rządzące mocarstwa zachodnich państw swoje zobowiązanie poczdamskie, które przewidywały wspólną kontrolę czterech mocarstw nad demokratycznym i pokojowym rozwojem Niemiec, Niemcy zachodnie odcięły od rozwijającej się w duchu demokratycznym i pokojowym radzieckiej strefy okupacyjnej, a następnie Niemieckiej Republiki Demokratycznej. W takich dopiero Niemczech zachodnich tworzyć można było warunki dla rzbudowy baz wojennych, dla odbudowy potęgi i wpływów wielkich monopolów niemieckich i dla swobodnej działalności militarystów i faszystów, gotowych do współpracy w amerykańskich planach wojennych.

Niemcy zachodnie stały się kolonią imperializmu amerykańskiego. Z pomocą reżimu Adenauera, wzrastającego interesy najbardziej zachodnich monopolów niemieckich, Niemcy zachodnie sprzecznęły się z agresywnym blokiem atlantyckim. Nowy Wehrmacht stał się na trzonem tw. armii europejskiej i hitlerowskiej generalnie jej dowódcami. Traktaty wojenne z Bonn i Paryża na dziesiątki lat utwierdziły mając okupację zachodnich Niemiec i umożliwiły w ten sposób agresywnym

kolonialnym planom wojennych. Niemcy zachodnie stały się kolonią imperializmu amerykańskiego. Z pomocą reżimu Adenauera, wzrastającego interesy najbardziej zachodnich monopolów niemieckich, Niemcy zachodnie sprzecznęły się z agresywnym blokiem atlantyckim. Nowy Wehrmacht stał się na trzonem tw. armii europejskiej i hitlerowskiej generalnie jej dowódcami. Traktaty wojenne z Bonn i Paryża na dziesiątki lat utwierdziły mając okupację zachodnich Niemiec i umożliwiły w ten sposób agresywnym

kolonialnym planom wojennych. Niemcy zachodnie stały się kolonią imperializmu amerykańskiego. Z pomocą reżimu Adenauera, wzrastającego interesy najbardziej zachodnich monopolów niemieckich, Niemcy zachodnie sprzecznęły się z agresywnym blokiem atlantyckim. Nowy Wehrmacht stał się na trzonem tw. armii europejskiej i hitlerowskiej generalnie jej dowódcami. Traktaty wojenne z Bonn i Paryża na dziesiątki lat utwierdziły mając okupację zachodnich Niemiec i umożliwiły w ten sposób agresywnym

Biuro CGT o rezultatach strajku

Biuro CGT (Powszechnej Konfederacji Pracy) ogłosiło komunikat, który stwierdza m. in.: CGT, wyrażając niezmierną radość z powodu zwolnienia z więzienia działaczy demokratycznych, wita jako wielkie zwycięstwo klasy robotniczej, sylwektoju i demokracji, fakt wyłączenia na wolną stopę sekretarza generalnego CGT Le Leapa, sekretarza CGT Molino oraz ich towarzyszy — Andre Stila, Ducolone i Laurenta. Odważna walka, jaką miliony ludzi pracy prowadziły wspólnie o uchylenie dekrétów i o zadośćuczynienie innym postędecyj — wpłynęła w sposób decydujący na zwolnienie działaczy demokratycznych.

Następnie komunikat Biura CGT podziwiała masę pracujących, które uczestniczyły w walce strajkowej, po czym omawiała przebieg akcji strajkowej i zaoznacza: Wytrwałność zjednoczonej akcji, wbrew zdradzie, jakiej dopuścili się przywódcy rozłamowych organizacji, umożliwiła złozenie dekrétów rządowych.

CGT potępiła następnie zdradzieckich przywódców rozłamowych organizacji zawodowych i zaznacza: Sytuacja burżuazji jest coraz trudniejsza. I dlatego żądała ona od rozbiłajcy tak jawnych aktów zdrady, że są oni obecnie bardziej dyskredytowani niż kiedykolwiek.

CGT apeluje o dalsze zacięnienie jednostek mas pracujących i w zakoczeniu stwierdza: Biuro wywodzi z umocnienia CGT, która jest uczelnia niezawisła i jednolita organizacją całej klasy robotniczej.

Prasa podaje, że w szeregach wielkich zakładów metalurgicz-

nych okręgu paryskiego, deparlamentu Nord oraz Mluzji Rouen trwa strajk metalowców. W niektórych fabrykach metalowcy wrócili do pracy, ponieważ pracodawcy zadośćuczynili ich żądaniom.

W przemysle budowlanym strajk trwa we wszystkich większych miastach francuskich. W niektórych wypadkach pracodawcy zmuszeni byli wyrazić zgodę na zwolnienie komisji rozjemczej w celu rozpatrzenia żądań robotników.

Na odcinku przemysłu tekstylnego strajki trwają w Seine-Inférieure, w fabrykach Dunierki, Saint-Priest, Besancon, w Angers itd.

Strajki w dalszym ciągu górnicy kopalni rudy żelaznej potasu.

Amerykani zmuszali jeńców koreańskich do pozostania w lisymanowskiej niewoli

Zeżnania repatriowanego jeńca KRL-D

Jak donosi z Kaesongu agencja Nowych Chin, z zeznania jeńcy koreańskich repatriowanych, którzy przeszli przez repatriację w Japonii, że amerykańskie władze wojskowe, chcąc zmusić jeńców do pozostania w Korei południowej, stosują wobec nich brutalne metody terroru.

22 sierpnia br. Nam Un Tuom wraz z grupą 29 innych jeńców miał być wysłany z obozu nr 2 na wyspie Kozeodo do punktu wymiany jeńców w Panmun-dzjonie. W przeddzień wysłania jeńców do Panmunzjonu żołnierze lisymanowskie zaprowadzili ich na koniec obozu, gdzie

czekała grupa oficerów amerykańskich i lisymanowskich. Oficerowie kazali ustawić jeńców pod ścianą i oświadczyli, że zostaną oni natychmiast rozstrzelani, jeśli będą domagali się repatriacji. Jeden z oficerów lisymanowskich kazał swoim żołnierzom wymierzyć karabinami w grupę jeńców i oświadczył jeńcom, że daje im dwie minuty czasu do namysłu.

Agencja Nowych Chin pędzi, że mimo wszystko, jeńcy nie dali się zastraszyć i domagali się powrotu do ojczyzny. Wobec stanowczej postawy jeńców, władze amerykańskie musiały odstąpić na punkt wymiany w Panmunzjonie.

Strajki we Włoszech

Jak donosi dziennik „L'Unita”, w zakładach samochodowych „Fiat” w Turynie robotnicy ogłosili strajk na znak protestu przeciwko zarządzeniom dyrektora, który uniemożliwił pracę organizacji związkowej. Strajk zakończył się zwycięstwem robotników i dyrekcja zakładu „Fiat” musiała cofnąć zarządzenie uniemożliwiający pracę organizacji związkowej.

W Rzymie odbyło się posiedzenie Komitetu Wykonawczego Zrzeszenia Związków Zawodowych Robotników Przemysłu Chemicznego. Na posiedzeniu omówiono formę walki, mającej na celu zmuszenie fabrykantów do zuzyczenia żądce postulatów ekonomicznych robotników przemysłu chemicznego.

Wobec stanowczej postawy jeńców, władze amerykańskie musiały odstąpić na punkt wymiany w Panmunzjonie.

W Rzymie odbyło się posiedzenie Komitetu Wykonawczego Zrzeszenia Związków Zawodowych Robotników Przemysłu Chemicznego. Na posiedzeniu omówiono formę walki, mającej na celu zmuszenie fabrykantów do zuzyczenia żądce postulatów ekonomicznych robotników przemysłu chemicznego.

Zakończenie III sesji Rady Najwyższej RFSRR na wiece w Berlinie

W dniu 27 bm. zakończyła się III sesja Rady Najwyższej RFSRR.

Deputowani do Rady Najwyższej RFSRR robotnicy, ministrowie, kolchoźnicy i działacze społeczni, uczeni, lekarze, artyści, przedstawiciele wszystkich narodów Federacji Rosyjskiej jednogłośnie zaaprobowały projekt budżetu na rok 1953.

Po dyskusji nad referatem o budżecie państwowym i po końcowym przemówieniu ministra finansów RFSRR I. Fadiejewa Rada Najwyższa RFSRR jednogłośnie zatwierdziła budżet państwa na rok 1953, przewidując na stronie dochodów sumę 57.610.590.000 rubli i na stronie wydatków sumę 57.551.161.000 rubli. Ustawa o budżecie państwowym na rok 1953 została uchwalona jednogłośnie.

Sesja zatwierdziła dekrety Prezydium Rady Najwyższej RFSRR i wniosła zmiany do tekstu artykułu 130 Konstytucji Federacji Rosyjskiej.

W dniu 27 bm. zakończyła się III sesja Rady Najwyższej RFSRR.

Deputowani do Rady Najwyższej RFSRR robotnicy, ministrowie, kolchoźnicy i działacze społeczni, uczeni, lekarze, artyści, przedstawiciele wszystkich narodów Federacji Rosyjskiej jednogłośnie zaaprobowały projekt budżetu na rok 1953.

Po dyskusji nad referatem o budżecie państwowym i po końcowym przemówieniu ministra finansów RFSRR I. Fadiejewa Rada Najwyższa RFSRR jednogłośnie zatwierdziła budżet państwa na rok 1953, przewidując na stronie dochodów sumę 57.610.590.000 rubli i na stronie wydatków sumę 57.551.161.000 rubli. Ustawa o budżecie państwowym na rok 1953 została uchwalona jednogłośnie.

Sesja zatwierdziła dekrety Prezydium Rady Najwyższej RFSRR i wniosła zmiany do tekstu artykułu 130 Konstytucji Federacji Rosyjskiej.

Wyrok w sprawie grupy terrorystycznej w Izraelu

Jak donosi korespondent agencji Reutera z Tel Avivu, trybunał wojskowy po 40-dniowym procesie wydał w dniu 26 bm. wyrok w sprawie 13-osobowej grupy terrorystycznej. Przewodniczący trybunału oświadczył, iż dwóch członków grupy uznano winnymi udziału w organizacji zamachu bombowego na terenie misji dyplomatycznej ZSRR w Izraelu w dniu 9 lutego br. oraz w aktach terroru przeciwko czechosłowackiej misji dyplomatycznej w Tel Avivie. Jednego z oskarżonych uniewinniono. Pozostali zostali skazani na karę więzienia od 1 roku do 12 lat.

Strajki we Włoszech

Jak donosi dziennik „L'Unita”, w zakładach samochodowych „Fiat” w Turynie robotnicy ogłosili strajk na znak protestu przeciwko zarządzeniom dyrektora, który uniemożliwił pracę organizacji związkowej. Strajk zakończył się zwycięstwem robotników i dyrekcja zakładu „Fiat” musiała cofnąć zarządzenie uniemożliwiający pracę organizacji związkowej.

W Rzymie odbyło się posiedzenie Komitetu Wykonawczego Zrzeszenia Związków Zawodowych Robotników Przemysłu Chemicznego. Na posiedzeniu omówiono formę walki, mającej na celu zmuszenie fabrykantów do zuzyczenia żądce postulatów ekonomicznych robotników przemysłu chemicznego.

Wzrost tenistów na międzynarodowy turniej do Budapesztu

27 bm. z Warszawy odjechała samolotem do Budapesztu ekipa zwołana do udziału w międzynarodowym turnieju tenisowym, jaki rozpocznie się 29 bm. w Budapeszcie. Do zespołu w składzie: Pawłowski, Kwasniewski, Kwasniewski — objaz

Wzrost tenistów na międzynarodowy turniej do Budapesztu

27 bm. z Warszawy odjechała samolotem do Budapesztu ekipa zwołana do udziału w międzynarodowym turnieju tenisowym, jaki rozpocznie się 29 bm. w Budapeszcie. Do zespołu w składzie: Pawłowski, Kwasniewski, Kwasniewski — objaz

Wzrost tenistów na międzynarodowy turniej do Budapesztu

Wzrost tenistów na międzynarodowy turniej do Budapesztu

Wzrost tenistów na międzynarodowy turniej do Budapesztu

Wzrost tenistów na międzynarodowy turniej do Budapesztu

Wzrost tenistów na międzynarodowy turniej do Budapesztu